

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի:
Առանձին համարները 7 կոպեկով:
Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ:
Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ».
կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Խմբագրությունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէն):
Յայտարարութիւնն ընդունուի է ամէն լեզուով:
Յայտարարութիւնների համար վճարում են
խրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ:

ՆԵՐԿԱՅ 1890 ԹԻՒԱԿԱՆԻՆ

ՄՇԱԿ

ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱՅԱՆ ԼՐԱԳԻՐ

Հրատարակվում է Թիֆլիսում, նոյն դիրքով և նոյն պրոպրիետարով: Մեր ստանում ենք սեփական համարները:
Համարները գինը 10 ռուբլի է, կես տարվանը 6 ռուբլի:
«ՄՇԱԿ» տարեկան գինը 10 ռուբլի է, կես տարվանը 6 ռուբլի:
Գրվել «ՄՇԱԿ» կարելի է ԽՊՐԱԿԱՅԱՆԸ (Բարձրագույն և Բարձրագույն փողոցների անկիւնում, Թամարայի տանը):
Կայսերական Ռուսիայի Քաղաքների «ՄՇԱԿ» գրվելու համար պէտք է դիմել հետևեալ հասցեով: ТИФЛИСЪ, Редакция газеты «МШАКЪ», իսկ արտասահմանից. Tiflis, Rédaction du journal arménien «MSCHAK».

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՆԵՐԳԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Աղքատ ուսանողները, Նամակ կարսից, Նամակ Երևանից, Նամակ Ալեքսանդրապոլից, Ներքին լուրեր. — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Պարսկաստան, Արտաքին լուրեր. — ԽՈՒՆԻ ԼՈՒՐԵՐ. — ՀԵՌԱԳԻՐՆԵՐ. — ԲՈՐՍԱ. — ՅԱՍՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Թուրք.

ՆԵՐԳԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԱՂԱՔԱՅ ՈՒՍԱՆՈՂՆԵՐ

Ուսանողները տարբեր մասերում է, զանազան միջնակարգ դպրոցներից աւարտողները գնում են ամբիոնային ուսուցչի համար, և դրա հետ միասին առաջ է դրվում աղքատ ուսանողների օգնելու խնդիրը՝ իր ամբողջ ուժով:
Որ մեր ուսանողները 90 տոկոսը աղքատ է, որ այդ աղքատներն պատճառով նրանցից չառնելու են ինքնակամ են զանազան մասնաբեր հիւանդությունների, և որ վերջապէս այդ նոյն աղքատներն պատճառով ուսանողներից շատերը թերի են թողնում իրանց ուսումը.—այդ շատ և շատ հին ճանապարհներ են, հազար անգամ ասված, հազար անգամ կրկնված:
Հազար անգամ ասված և կրկնված է դրանց հետ միասին և այն միտքը, թէ պէտք է հասարակութիւնը հասարակական այգիներով օգնութեան համար ուսանողներին, պէտք է օգնի օտար, հեռու, անծանօթ քաղաքներում սովի, ցրտի և ան-

տէրութեան ճանկերի մէջ ընկած երիտասարդներին: Համարում է, այդ բոլորը հազար անգամ ասված և կրկնված է, բայց տարաբարձրաբար, այդ ասված, կրկնված և ինքն ըստ ինքեան հասկանալի ճանապարհներով մինչև այժմ էլ մնացել են «ճանք քարքառայ յանապատի» և մինչև այժմ էլ աղքատութեան, միջոցների պակասութեան պատճառով հարկաւոր երիտասարդներ չեն կարողանում ուսում առնել, և կամ եթէ գնում են ուսում առնելու միջոցների պակասութեանց թերի են թողնում, և երկարակամ ֆիզիկական դրկանքներին:

Պէտք է խոստովանվել, որ ճանապարհ մի սիրտ ճանդղ տպաւորութիւն է թողնում մարդու վրա այն հանգամանքը, որ հասարակութիւնը այնքան անտարբեր կերպով է վերաբերւում դէպի անպիսի մի խնդիր, որն իր համար շատ պարզ և ուղղակի է, այն է աղքատ ուսանողներին օգնելու խնդիրը: Այդպիսի մի անտարբեր, ստանալիս վերջին հասարակութեան կողմից, այդպիսի մի անընդունակութիւն նոյն իսկ հասկանալի մտքերը իրադրեցուցում համար, վերջապէս այդպիսի հասարակական ֆարգ ու թուլութիւնը, որի հետեւում մի ամբողջ հասարակութիւն անընդունակ է դարձել իր խօսքը գործ դարձնելու, և ֆարգից գործին անցնելու.—այնքան սիրելի և մի և նոյն ժամանակ պակասակալի երեւոյթ է, որ ամենատարբեր հասակացողութիւն է տալիս մեր հասարակական ինքնաճանաչութեան մասին:

Եւ որն է այն մարդը, որն է այն հասարակութիւնը, որ կարծում է, թէ քաջութիւն է ասել:

պատմութիւնները և ուշադրութիւն չեն դարձնում ոչ մի բանին:

Այդ կողմի ծառերի տակը նստել իրանց ցաւերն են միմեանց պատմում վարժապետները, իսկ նրանցից ոչ շատ հեռու, երկու տասն տարեացիները հեծել գերեզմանաբերքի վրա, կախով աղւառակներ քաշել քարի վրա, քարի կողքերում անդադար խաղում են, չըջապատված տոմարի սիրահարներով:

Եւ երիտասարդները, որոնք այդ օրը խաղաղ հաճում են, զալիս անցնում են կանանց կողքերից, իշխում ամբողջ գերեզմանատան լայնութիւնով փութած ծառերի մէջ և մի գլխից միւսն են անցնում դիտելու համար ծառերի տակ տեղ-տեղ բազմած աղջիկներին և կանանց, որոնցից շատերը նոյնպէս եկել մի այնպիսի տեղ են նստել, որ նկատելի լինեն:

Դառուղից ցած տարածվում է գերեզմանատան միւս մասը, այլ կողքում ունենալով ուսուցչի գլխավոր շէնքի շէնքը, որտեղ բարդիները պարակը Պարսկի մէջ խոսքերի վրա միշտ կարելի է տեսնել պտուղ ուտող կանանց կամ երիտասարդների խումբեր, պարակի մօտ՝ փողերի բաց գէլ է բլի խաղող, ճիւղերի վրա հեծած վաղվազ մանուկներ, որոնց աղմուկը ընկնում է ամեն կողմէ:

Աւելի հետաքրքրական էր ուսուցչի շէնքի մօտ

«այն, պէտք է օգնել, պէտք է փող տալ»։ Եւ ջութիւնը օգնելու և փող տալու մէջն է, ապա թէ ոչ այդ դատարի ֆրազները ոչ մի երբ չեն կարող առաջացնել: Թող լաւ հասկանայ մեր հասարակութիւնը, որի համար դեռ այժմ էլ հարկաւոր է կրկնել վաղուց պարզված և հազար անգամ ասված հին ճանապարհները:

ՆԱՄԱԿ ԿԱՐՍՈՑ

Օգոստոսի 7-ին
Երեկ, օգոստոսի 6-ին, կէսօրից յետոյ ժամի 2-ին այտուղ պատահեց մի սարսափելի, բայց դժբաղդաբար մեր փողապաշտ դարձած շատ սովորական դարձած դէպք: Ահա իրաւութիւնը: Քաղաքի հարուստներից մէկի, պ. Գրիգոր Բոյաջեանի նոր շինվող երկաթուղային խանութը քանդվելով տակոյն է անում հինգ մարդ, որոնցից մէկը հրաշքով աղաւթում է, դուրս գալով փրկաւանէրի տակից, իսկ միւսներին հանելու համար հարկաւոր է լինում հրաւրել մի խումբ դիմաւորներ, որոնք իսկույն մէկին հանում են մերձիմահ դուրս թան մէջ. միւս երեքին շուտով չեն կարողանում հանել, անցնում է 5—6 ժամ, մինչև որ դանում են երկուսի դիմաւորը. վերջին դիմաւոր հանում են երեկոյեան ժամը 10-ին:

Դիմաւորներ, որ կարծես կարգօրէն չլինած լինի, երկու յարկանի է, որոնցից ներքինը կիսով չափ դեմքի տակն է: Նա պէտք է յետոյ ներքին պատով բաժանվել երկու մասի. իսկ առ այժմ մէջտեղը առաստաղի տակ սին է դրած եղել: Օգոստոսի 6-ին խանութը դրսից շինած պարծ է եղել. երկու բանուոր հիւանդ, մէկը հայ արհեստաւոր, միւսը ռուս զինուոր, այդ օրը բանիւլիս են եղել խանութի մէջ. երկու եղբայր Սէյլա-նեաններ, որոնք առաջուց վարձած են եղել խանութը, եկել են բանուորներին շտապեցնելու, իսկ հինգերորդը՝ մի երգչուհի հայ եկել է այդտեղ պ. Բոյաջեանից իր առաջվայ բանտի վարձը ստանալու: Յանկարծ ժամի 2-ին երկու յարկի մէջի տախտակամանը չը դիմաւորվող առաստաղը կրող սինի ծանրութեանը, իջնում է, նրա հետ իջնում է և սինը՝ առանց նեղուկի թողնելով տանիքը, որ իսկույն քանդվում է, քանդում է տախտակամանը և խանութի տեղում գոյացնում է փրկաւանէրի անգլին կոյտ: Սէյլանեան եղբայրներից մէկը աղաւթում է, միւսին հանում են մերձիմահ դուրս:

գտնվող լայն ծառերի և նրա մօտ փութած մեծ հրապարակը, ուր արհեստաւորները խաղում են և նրանցից ոչ շատ հեռու՝ հրացանները իրարու կապած՝ նստել են տասի չափ թիւքը գլխաւորներ... Խաղաղութիւնը պահպանելու համար, որովհետեւ շատ տաքարեւն են երգչուհի արհեստաւորները և գերագործը...

Խաղաղորդ արհեստաւորներին շրջապատած խումբ բազմութիւնը մի մեծ շրջան է կազմել. մէջտեղում կանգնել պատրաստվում են միակ շապիկով, գլուխը բաց՝ և օտարների երկարահասակ առողջ արհեստաւորներ, փոքր ինչ հեռու նստել են արդէն իրանց հասակն առած 30—60 տարեկան արհեստաւորներ, որոնք եկել են տեսնելու գնեց մանանակեղու այդ դժբաղդաւ խաղերին:

Գրանից յետոյ միմեանց վրա խոսվել են ամեն կարգի մարդիկ, կարճահասակները գերեզմանաբարների վրա են եկել, իսկ մանուկները շրջակայ ծառերի վրա թառած՝ ուրախ աղաղակներ են արձակում, երբ խաղացողներից մէկը կամ քաջութեամբ դիմաւորում է ստացած ուժգին հարուածին և կամ մի յաջող հարուածով դադում է ուրիշի մէջը:

Խաղում են «Բուրա» կոչվող խաղը: Մի քանի ծերունի արհեստաւորներ իրանց գոտիի լայն շաւերը միմեանց միացրած ամրապէս ուրում էին. դա «Թուրան» էր. երիտասարդները հանում

թեան մէջ, իսկ միւս երեքը մնում են փրկաւանէրի տակ իբրեւ անշունչ, բայց պերճաւիտ վիպեր պ. Բոյաջեանի անխղճութեան: Քննութիւնը արդէն սկսվել է: Կարսի հասարակութիւնը սատակ յուզված է այդ դէպքից, արդարացի կերպով մեղադրելով պ. Բոյաջեանին ու ճարտարապետին: Կասկած չը կայ, որ չորս հոգի զոհ են գնացել պ. Բոյաջեանի փողապաշտութեանը և պ. ճարտարապետի անբարեխղճութեանը: Ահաքին կառուր իր ամբողջ ծանրութեամբ յենված է եղել մի հատ, այն էլ կիսափուտ գերանի վրա. դերանին նեղուկ է տուած եղել մէջտեղից մի սին, իսկ ծայրերը դրված են եղել մի երես շարուածքի վրա: Բոլոր տեսնողները սրտաւրեւ կայցած՝ շինութեան վրա և միայն պ. պ. Բոյաջեան, ճարտարապետն ու խնժեները ոչինչ վրտանդ չեն նկատել:

Ի հարկէ, շատ ընկան է, որ մի կարգից դուրս դէպք պատահելիս հասարակութիւնը վրդովվում է և մեղադրում է դէպքի անմիջական պատճառ երգչուհիին, բայց չը պէտք է մոռանալ, որ մեր ժամանակներում բաւական յաճախ կրկնվող այդպիսի դէպքեր ցոյց են տալիս, որ այդ երեւոյթը այս ու այն հարուստի պատահական պակասութիւններից չէ առաջանում, այլ ունի մի ընդհանուր պատճառ: Եւ իբրեւ, եթէ մի քիչ խորը քննենու լինեք, կը տեսնեք, որ այդ դէպքերի պատճառը մեր հասարակութեան մէջ տիրող և հասարակութեան կողմից քաջապետութիւն ստացող անյադ ճգնաժամ է դէպի հեշտ ու հանգիստ հարստանալը:

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՎԱՆԻՑ

Օգոստոսի 8-ին
Սրանից մի քանի տասնեակ տարիներ առաջ երևանում գրեթէ բոլոր ընտանիքները, սովորութեան համաձայն, չերամսպահութեամբ պարապելով, փոքր ի շատեղ դադարաւ առնելիս կազմած այդ պարապմունքի մասին, այնպէս որ տարիներ ընթացքում եղած գործնական փորձերի համաձայն մի որոշ ուղղութեամբ պատմում, պահպանում էին չերամի որդիներ և կատարելութեան հասցնում չերամսպահութիւնը: Բայց չերամսպահութիւնը փոխանակ առաջ գնալու, ընդհակառակին, ժամանակի ընթացքում գնալով գրեթէ

էին իրանց վերաբերւոյնը, պնդացնում էին գլխի փաթեցումը և ոտքերի եամանիները, իսկ կանցի Մարտիրոսը խաղի սահման էր դնում և իբր թէ սպառնալով վաղուք էր այս այն կողմ և մեծացնում էր շրջանը:

Երբ թուրան պատրաստվեցաւ, վրձնակ ձգեցին թէ ու առաջ պիտի լսէր. վրձնակը ընկաւ կանցի Մարտիրոսին. նա ձեռք առաւ թուրան, մի քանի շրջան դնեց նրանով օղի մէջ, յետոյ հարուածեց գետինը և գոչեց.—Հայրէ, աղերք, սկսեմ:

Միւս խաղացողները հաւաքեցան մի կողմ. նրանցից մէկը զատվեցաւ և վազվազ եկաւ անցնելու Մարտիրոսի առջևից. Մարտիրոսը թուրան բարձրացրեց և այնպիսի մի հարուած տուաւ, որ թուրայի ծայրը փաթակվելով անցնողի վրէն, արիւն ցայտեցրեց. սակայն հարուած ուտողը միայն ծիծաղեց, իսկ Մարտիրոսը ձգեց թուրան և ուզեց փախել:

Առաջ վազեց մի ուրիշ արհեստաւոր, կորդեց գետնից թուրան և իջեցրեց փախչողի մէջքին, յետոյ ինքն էլ ձգեց թուրան և փախաւ... այս կերպով տաս րօպէ ամիսն էլ հարուածներ կերան, սակայն ամիսն էլ դուրս չէին և աշխատութեամբ շարունակում էին հարուած տալ և ստանալ... մինչև իսկ չէին չիւում հարուածներից կապտած տեղերը...

Ծերունիները «հա, աղերք, ձեզ տեսնեմ» էին

վերջացաւ, այնպէս որ այս վերջին տարիներում
կարելի էր տեսնել, որ երեսնացին, մասնաւորապէս նոր
սերունդը, ամենեւին հասկացողութիւն չունի չե-
բամապահովման մասին: Իսկ դրա անկման գը-
լաւոր պատճառը կարելի է համարել երեսնացու
ազգիտութիւնը. որովհետեւ երեսնացին պահում էր
չերամի որդերը, այն եղանակով, ինչպէս որ պա-
հել էին իր պապերը, ամենեւին չը համաձայնելով
հետեւել նոր մեթոդին, որով կարելի էր կատարե-
լագործել չերամապահովմանը երեսնում, աւելի
ևս ընդարձակ ծաւալ տալով այդ արհեստին:
Երեսնացին պարագայում էր չերամապահովման
միջոց իր տան համար թել պատրաստելու, և ոչ
թէ վաճառելու նպատակով, քանի որ երեսնացին
անկարող էր այդպիսի թել պատրաստելու իր
մատներով: Այդպիսով երեսնում երկար ժամա-
նակ այդ սովորութիւնը վերջացել էր: Միայն
սրանից երկու տարի առաջ տեղացիներէն մէկը
փորձ արեց պարագայելու չերամապահովմանը,
բայց անաջող հետեւանքի հասնելով՝ թողեց: Երկ-
րորդ տարին մի երկրորդը ձեռնարկեց. դա եւս
աջողութիւն չունեցաւ, և վերջապէս այս տարի
երեսնացիները բարդ ունեցան հանդիպելու մի եր-
րորդ չերամապահովման, որը տեղացի մի երկուս-
տառէ է և լաւ ուսումնասիրած է չերամապահով-
մանը Ֆրանսիայում: Այդ երկուստառը միանգա-
մայն զարկ տուեց այս տարի երեսնում չերամա-
պահովման առաջ գնալուն և ապագայում մեծ
աջողութիւն է խոստանում: Նոյն իսկ մեր թե-
մական դպրոցը նպաստած կը լինի այդ արհեստի
առաջ գնալուն, եթէ այդ օգտակար ձեռքը ու-
սումնասիրանք ծրարել մէջ մտցնել:

Մեզանում ընդհանրապէս ազգային կամ հա-
մայնական գործերը կաղիկաղ են՝ առաջ գնում
և դրա պատճառը կարելի է համարել այնպիսի
անհասկացողութիւններ, որոնք իրանց ուժերը չը
կշռելով, մէկ էլ տեսնում եւս անցնում են ազգա-
յին գործի գլուխ, որ և իրանց անհատութեամբ
գործը բոլորովին փչացնում են. իսկ այդ փա-
ռից երեսում է, որ այդպիսի անհատները ոչ թէ
նպատակ ունեն գործելու, այլ ուղղակի ջանում
են ազգային գործիչի փառքը և անունը ձեռք բե-
րելու: Մեր խօսքը մասնաւորապէս:

Ընթերցողներին յայտնի է, որ այս տարի մեր
թեմական դպրոցի հոգաբարձութիւնը արձակեց
տեսչին և այդ իրողութիւնը ցոյց է տալիս, որ
հոգաբարձութիւնը փորձ ի շատէ կարողացաւ
հասկանալ այդ տեսչի երկամայ պաշտօնավա-
րութեան արդիւնքի ինչ լինելը, որին և վարձատ-
րեց արժանաւորապէս Պ. տեսչին ունի բժշ-
կական մասնագիտութիւն, պարագայում էր բժշկու-
թեամբ դորաց խմբի մէջ սրանից երկու տարի
առաջ: Իսկ թէ ինչն էր ստիպում այդ պարունին
թողնել իր գործունէութեան աստիճանը, որի մէջ
ինքը կոչված էր, և մտնել մի այնպիսի ասպա-
րէզ, որը ուրիշ մասնագիտութիւն է պահանջում
եւ միթէ բժշկութիւնն իրաւունք է տալիս պա-
րագայ մասնակալութեամբ. իրաւ, շատ լաւ
մասնակալութիւն պարտաւոր է իմանալ անատոմիա,
ֆիզիոլոգիա, կամ անթրոպոլոգիա, բայց բժիշկին
այդ բոլորը սովորելով բժշկականութեան մէջ:

միթէ իմացած կը լինի մասնակալութիւնը: Չէ
որ մասնակալութիւնը դրանց մէջ չէ սահմանա-
փակվում: Այդպիսով մենք տեսնում ենք պ. տես-
չի ընտրած ասպարիզի միանգամայն տարբեր լի-
նէրը իր գործունէութեան ասպարիզից, որ և ին-
քը բարեկից ձեռք բերելով, հաւատարմ եմք որ,
ձեռքը խցնի վրա դրած կը խոստովանի իր ան-
ընդունակութիւնը այդ ասպարիզում: Եւ իրաւ,
երկու տարի այդ պաշտօնը վարելուց յետոյ, ոչ
մի շօշափելի առաջադիմութիւն չը ցոյց տուեց:

ՆԱՄԱԿ ԱԼԷԿՍԱՆԴՐՈՎՈՒՅՑ

Օգոստոսի 8-ին
Յայտնի է, որ մեր քաղաքն ի հնումն գիւղ էր
և կրում էր Գիւմրի անունը: Գիւմրի գիւղը 1828
թվին ունէր ընդամենը 40 տուն բնակիչ, որոնք
բոլորը հայեր էին, ունէին իրանց գիւղական ե-
կեղեցին, որ շինված էր պատմական Գարեկան-
քի մօտ: Պատմական Գարեկանքը գտնվում էր
քաղաքի հիւսիս-արևմտեան կողմում: Այժմ վան-
քի հիւնքն է՝ երեսում միայն, իսկ վանքը 1840
թվին փուլ եկաւ և քարերը մասնաւոր մարդկանց
սեփականութիւն դարձան: Գիւմրի գիւղը, որպէս
սահմանադրուի, զերծ չէր պարսիկների և լեզ-
գիների արշաւանքից և այդ պատճառով գիւղը և
բնակիչները շատ անոտանաձեղի վիճակի մէջ
էին:

1829 թվին Գիւմրի գիւղը լցվեցան թիւրքա-
շայաստանից եկած զաղթականները, մօտ 2000
տուն: Բնական է, որ Գիւմրի գիւղի եկեղեցին
փոքր պէտք է լինէր նորիկների և բնիկների հա-
մար, այդ պատճառով զաղթականները մտածե-
ցին չինել նոր եկեղեցի: Նորիկները որպէս հա-
մարանաբարձ և նիւթապէս դրված ժողովուրդ,
չէին կարող հոյակապ եկեղեցի շինել, այլ բաւա-
կանանում էին հասարակ շինութեամբ և իրաւ,
նրանք շինեցին եկեղեցին այնպէս, ինչպէս չի-
նում էին իրանց ողորմելի բնակարանները: Եկե-
ղեցին շինված էր շատ անշուք կերպով, նեղ լու-
սամուտներով և ծածկված էր փայտով: Ներքուստ
եկեղեցին շատ անշուք էր, մուտք և խոնար, բայց
որովհետեւ գաղթականները իրանց հետ բերել էին
կարկինից ու լոթը Վիրաց Աստուածածին հրաշա-
նործ պատկերը, այդ պատճառով եկեղեցին ա-
նուանվեց յանուն ս. Աստուածածնի, և ունէր
շատ ուխտաւոր, թէ մերձակայ և թէ հեռու
տեղերից:

Այդ եկեղեցին մինչև 1881 թիւը հազիւ դիմա-
ցաւ. փայտե ծածկը փուլ էր, և երկուղեց ազատ
մնալու համար հատարակութիւնը վճռեց քանդել
և նորից շինել: Ժողովարարութեամբ շինվեց և
այս գործնան կազմ ու պատրաստ էր: Անցեալ
տարի մտածում էին օծելու, սակայն դեռ պատ-
րաստ չը լինելով յետաձգվեց: Այս տարի արդէն
որոշված էր օծել և այն ս. Աստուածածնի վերա-
փոխման առիթ օրը: Ներկայ ամսի 2-ին այստեղ
եկաւ Երևանի թեմական առաջնորդ, եպիսկոպոս
Պարգեան: Գեր. Պարգեան ուղեց աւելի կանուխ
օծել, և այդ պատճառով ամսի 5-ին հանդիսա-

ւոր կերպով օծվեց նորակառոյց ս. Աստուածա-
ծին եկեղեցին: Հանդէսը չքեղ էր և լաւ անցաւ:
Ահազին ամբիոխի մէջ կարգը պահպանելու համար
եկած էին ոստիկանութեան պաշտօնեաները: Օծ-
ման արարողութիւնը կատարելուց յետոյ, գեր. ա-
ռաջնորդը խօսեց մի համառօտ բարոյ, գովելով
հատարակութեան եկեղեցաւերութիւնը, օրհնեց, և
յորդորեց ապրել սիրով և միարանութեամբ, դի-
տակցօրէն տանել իրանց լուծը, ունենալ սէր և
եռանդ քրիստոնէական, ճանաչել իրանց պարտա-
կանութիւնը: Յորդորեց հոգալ մանուկ սերունդի
կրթութեան և ընտանեկան դատարարակութեան
ու բարոյականութեան վրա: Քարոզից յետոյ ըս-
կալեց ս. պատարագը: Պատարագիչը ինքը գեր.
Պարգեանն էր:

Օգոստոսի 6-ին տեղիս ս. Փրկիչ եկեղեցում
գեր. առաջնորդը հանդիսաւոր կերպով քահանայ
ձեռնադրեց երեսնացի պ. Արամ Միկեայէլին, որը
առաջ երեսնի թեմ. դպրանոցում ուսուցիչ էր.
Գեր. Պարգեան ամսի 6-ին ժամը 3-ին դուրս
եկաւ այստեղից դէպի Երևան:

Նրան կառքերով ճանապարհ ձգեցին մօտ 40
հոգի համակրողներ:

Թէ որքան անհոգութեամբ են պահում մեր
եկեղեցու անօթները, սպասները և գրքերը, այդ
շատ լաւ յայտնի է. սակայն մենք սարսափեցանք
երբ տեսանք տեղիս ս. Աստուածածնի եկեղեցու
գրքերը: Մի արկղ լի ամբողջապէս հին գրքերով,
որոնց մէջ աչքի է ընկնում մի շատ գեղեցիկ և
հազուադիւս աւետարան, խոնարութիւնից սկսել
էր փուլ, և թղթերը օդի պակասութիւնից և
խոնարութիւնից՝ սկսել են իրար կպչել. այդ
աւետարանը ձեռագիր է և գրված է Հիթիում II
Ռաբինեան թագաւորի ձեռքով, 1300 թ., ար-
ժանապատ է և բաւական խոշոր դիւր ունի:
Մի շատ երկար և հետաքրքիր յիշատակարան ունի
այն ժամանակվայ հայոց թագաւորութեան անց-
քերի: Այդ աւետարանը, ինչպէս և միւս գրքերը,
արկղում լցրած, կնքած և առանց բանալու անցել
են պարբերաբար մէկ երեցփոխից միւսի ձեռքը
և ոչ մէկը չէ բացել տեսնելու թէ ինչ գրք
կայ արկղում: Միայն վերջին երեցփոխ, պ.
Հաճիպապ կարապետեանց, պահանջեց անպատ-
ճառ բանալ, տեսնել, համարել և այնպէս ստանալ:
Արդեք լաւ էր լինի, որ այդ տեսակ հաղա-
թու գրքեր փոխանակ նկուղների մէջ փոխեն-
ված, ուղարկէին հայր Ալեքանիս, որը փութ նրանց
յարգը. իսկ եթէ այդ չեն ուղարկ, գոնէ ուղար-
կեն Ս. Էմիմանի գրադարանը:

Ներակցի

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

ԱԽԱՆՅԱՆՅԱՆ մեզ գրում են. «Ամսի 12-ին
հայ-կաթոլիկների Ս. Վերափոխման եկեղեցում
ներկայ էր հայ-լուսաւորչական համայնքը, որպէս
զի լսէ Ս. Վերափոխման տօնի քարոզը: Տէր-
Պետրոս Ղազարեան շատ լաւ քարոզեց: Վերջին
տարին մեր հայ-լուսաւորչականները սկսեցին յա-
ճախել հայ-կաթոլիկ եկեղեցին, որովհետեւ մեր
լուսաւորչական եկեղեցին չունի օրինաւոր քարո-

ղիչներ: Առհասարակ մեր քաղաքի հայ-լուսաւոր-
չական եկեղեցիների վիճակը խորէն վ. Ստեփա-
նէի հետեւանուց յետոյ, բաւական խանգարեց.
քարոզիչ չունենք, երգեցիկ խումբը, որը 40 հո-
գուց էր բաղկացած՝ ցրվեց: Ժողովուրդը խնդրե-
լ է ստորագրում բարձրագոյն հոգևոր իշխանու-
թեանն ուղարկելու համար, որպէս զի մի օրինա-
ւոր քարոզիչ նշանակեն:

Մեզ գրում են Ախալցխայից, որ տեղական
միգրելը տանձը և խնձոր հասել են և վաճառ-
վում են ֆոնտը 3-ից մինչև 5 կոպէկ: Օրը լաւ
է: Նշելու համար կենդանիների մէջ սիրելեան ժան-
տախտ ասված ցաւ է տարածված Ախալցխայի
կողմերում, որից կենդանիներից շատերը կոտոր-
վում են:

Մեզ խնդրում են տպագրել հետեւեալը. «Յա-
ճախ ձեր լրագրից հարց է արձարծել Հաւաքա-
րում թատրոնական ներկայացումներ և գրական
նախկին երկերի սարքելու մասին: Միանգա-
մայն համակրելով ձեր յայտնած մտքին և համա-
ձայն լինելով նրան, մի քանի թատրոնասէր երե-
տասարդների ընկերակցութեամբ կամեցանք իրա-
գործել ձեր օգտակար առաջարկութիւնը և սրա
համար դիմեցինք Հաւաքարի մի քանի օրիորդնե-
րին, խնդրելով նրանց օգնութիւնը մի քանի հա-
կերէն ներկայացումներ տալու բարեգործական
նպատակով: Աչքի առջև ունենալով նախապա-
շարմունքով լի հաւաքարցու հայեացքը թատրոնի
և նրա ներկայացուցիչների վրա, մեզ համար կի-
սով չափ պարզ էր, թէ ինչ հետեւեալ կունենար
մեր հրաւերը, երբ առաջարկում էինք ըստ դուրս
գալ նրանց աղջիկներին, որոնք լիովին և ան-
պայման հպատակվում են կամակոր ծնողների կամ.
քին: Բայց և այնպէս յանդիմանալ...—Հասկանա-
լով թատրոնի բարձր նշանակութիւնը, ուրախու-
թեամբ կը մասնակցեցին հայերէն ներկայացում
ներին, եթէ ժողովուրդը չը բաժնաւէր: Այլը ճա-
նաչում էր մեր նախապաշարված հաւաքարցիներ
րին. այդպիսի բաների վրա շատ թշնամական
աչքով են նայում և վայ այն օրիորդին, որը կը
համարձակվի բեմը դուրս գալ: Ահա թէ ինչ էին
պատասխանում և ինչ են պատմում լուսաւորվա
օրիորդները: Որքան ուղում էր բացատրեցէք, որ
քան ուղում էր ցոյց տուէք այդ հայեացքի միտ
լինելը: Ոչինչ չէ աղոթում իրանք, իրական սեռի
ներկայացուցիչներ իրանց բերանով ասում են
որ այդ բոլորը պէտք է անել, որ աղետ ժողովու-
րի բամբասանքին ուշք չը պէտք է դարձնել, և
էլի վախենում են և մի համարձակ քաղ չեն ա-
նում: Այժմ միթէ պարզ չէ, որ այդպիսի ան-
ձանց չըլանում ոչինչ չէ կարելի անել:

Մայրաքաղաքի լրագրիչների մէջ կարգում ենք
հետեւեալը. «Մենք լսում ենք, որ հարց է յարուց-
ված մի քանի վերանորոգութիւններ մտցնել Ան-
դրկովկասեան երկրի և հուրկաստանի վարչութեան
մէջ: Մտադրութիւն կայ Անդրկովկասի վարչու-
թիւնը հաւասարեցնել կայսրութեան զենեւալ
նահանգապետական վարչութիւնների հետ, տալով

—Էյ, Ղազար, գոչեց նրա ետեղից Մարտիրոս
—էտ դէնը կենայ, չը մտաւսաս այս օրում
հարուածդ, եկող կիրակի մէկին երկու եմ դադ-
լու մէջքը...

Ձինուրները վաղեցին փախչողի ետեղից, բայց
նա անցաւ գերեզմանատան կարճ պատից և ա-
հետացաւ միւս կողմում:

Ձինուրները կանգ առին. ապաչել էին. ժող-
վրդեան մէջ մի քրքիջ բարձրացաւ, մինչև իսկ
կարծեցի լսել սուլելու ձայներ...

Իսկ Մարտիրոսը ժպտալով սպասեց մինչև Ղա-
զարի անհետանալը, յետոյ գնաց արքայի մօտ,
լուսացվեցաւ, զէմքը կապեց թաշկինակով և երբ
ես նորէն մօտենում էի ուսաց չեքիմին, տեսալ
որ նա զբաղված էր քրքրված թուրայի փրա-
նորոգելով:

Նորէն պլախ սկսէին խաղը:
Երբ թուրան շինվեց, Մարտիրոսը նախ ինք
հարուածեց և թուրան գետին ձգելու ժամանակ
սաց ծիծաղելով:
—Տղերք, մինչև երեսին սաղանալը դեռ մէջ
քիս միայն աշխատեցէք խիղել...
Այդ ուժը, այդ դիմնցկունութիւնը հիացնում
էր ներկա եղողներին, որոնք ամեն կիբակի
գնում էին էրցումի գերեզմանատունը, ուր հայ
արհեստաւորները թուրա էին խաղում...

*) Քաղ.

*) Պայտա, ուր գտնվում էր ոստիկանատունը:

